

Krkonošské dobrodružství

Pár lidí se mě při a po turnaji začalo tázat, kdy a zdali vyjde z mého pera nějaký článek shrnující dění na letošním polofinále juniorů. Původně jsem nic napsat neplánoval, jelikož má touha tvořit reportáže během uplynulého půl roku celkem výrazně klesla, tyto dotazy a do jisté míry i prosby mi však daly chuť sepsat aspoň něco málo k tomuto oblíbenému turnaji. Vzhledem k tomu, že jsem již přes půl roku nepsal žádný slohový útvar, je ale možné, že výsledný produkt nebude dosahovat takové kvality jako ty v minulosti. To však neposoudím já, nýbrž čtenář.

Letošní polofinále se na rozdíl od let minulých poprvé konalo na Svatém Petru u Špindlerova mlýna. Za tuto změnu jsem byl fakt rád, jelikož Krkonoše jsou mojí oblíbenou destinací (fun fact: hotel byl zhruba 15 kilometrů od naší chaty na Žalý). I hotel vypadal na obrázcích, jež visely na netu, velmi krásně, navíc se pořadatelé dušovali, že na pokojích bude wifina, což by bylo po Kovářské, kde funkčnost připojení byla asi tak stejně dobrá, jako můj loňský polofinálový výkon, příjemné vylepšení. Nebyl tedy jediný důvod, proč bych se neměl na nadcházející „sametový“ týden těšit.

Kobylisko-litoměřické osazenstvo

S předstihem jsme se domluvili, že kobyliskou trojku (já, Molki, Páňa) na pokoji doplní Gustav, který u nás loni v extralize hostoval, a tudíž už poznal dobré i špatné kobyliské manýry (i když, dá se polemizovat o tom, zdali dobré kobyliské manýry vůbec existují) a nemohlo ho nic jen tak překvapit. Každý z nás měl ambice jiné, my s Páňou jsme chtěli určitě postoupit, Molki v koutku duše určitě taky, aspoň malou šanci na úspěch určitě měl, ale dle mě mu šlo hlavně o to, aby předvedl nadprůměrný výkon. Zdálo by se, že podobné ambice měl i Gustav, dle jeho herního i slovního projevu na pokoji se ale spíš zdálo, že chce všechny odremizovat a mít od šachů klid. Odlišné byly i naše představy o mimošachovém trávení času, ale o tom až později.

Tou cestou, tím směrem...

Spojení do cílové destinace bylo až překvapivě dobré. Párkrát za den jel do Špindlu přímý autobusový spoj z Prahy, což se muselo trestat. Vzhledem k tomu, že se první kolo hrálo až odpoledne, tak nebyl důvod jet už v pátek (jako Gustav), a tudíž si pobyt prodražit o zhruba 400 korun.

Autobus jel přesně v 10:00, tudíž jsem stanovil sraz na 9:45. Po letech zkušeností mi bylo jasné, že Molkimu nemohu dát sraz ve stejný čas jako nám, a proto jsem před ním neustále opakoval, že sraz je v 9:35. A světe div se, zabralo to. Oba mí spoluklubovníci byli na srazu včas a prožili zhruba dvě minuty nejistoty (protože jsem měl jako jediný lístky - to je tak, když vše zařizuje jeden člověk, vidte, hoši), než jsem se s vysmátým výrazem zjevil v 9:47 na správném nástupišti.

Cesta za nekřesťansky malý obnos (díky agente Bureši!) nebyla příliš výjimečná, jisté okořenění přinesl pouze spor pár cestujících o místenky, kdy se starší občané nebáli použít slova typická pro politické procesy v 50. letech minulého století (např. rozvrátit), načež následoval můj nepříjemný a hlasitý smích, který slyšel celý autobus. Bohužel jsme ale tentokrát neměli žádného Gora, který by projevil zájem o historii (viz loňský článek), tudíž jízda byla poměrně poklidná a taková klasická (sluchátka v uších a ignore okolního světa).

Po výstupu z autobusu nás ale čekala daleko zajímavější část dopravy. A přitom stačilo jedině, dostat se na hotel. Potíž byla v tom, že jsem jaksi nevěděl, jak daleko to je a jakým směrem se vydat. V tu chvíli zasáhly Páňovy Google mapy. A ukázaly nám drsnou realitu. Od zastávky to bylo na hotel přes 3 kilometry, což se dvěma těžkými batohy byla pro mě stejně příjemná novina jako to, že za dva

týdny píšu zápočet z teorie práva. Mělo být ale ještě hůř. Velice záhy jsme zjistili, že k našemu vysněnému cíli se budeme muset dostat přes šílený, asi tři čtvrtě kilometru dlouhý krpál, který na nás číhal hned na začátku. Nutno dodat, že zoufalost v očích byla vidět i ve výrazu mých kamarádů. Podle Páry byla ale tato možnost ta výrazně nejrychlejší, proto nezbývalo nic jiného než jít trpět.

Během vycházení jsem cítil, jak se mi kopec směje a vyžívá se v mém utrpení. Silou vůle jsme ale všichni nakonec došli až na vrchol a i přes jedno (možná více, ale necítil jsem potřebu to zjišťovat) naprosto nejvíc nechutně propocené tričko a prokletí všech možných i nemožných věcí nikdo žádnou újmu na zdraví neutrpěl. Zbytek cesty už byla povrchově oproti krpálu procházka růžovým sadem. Na pořadu však byla moje vzrůstající nedůvěra (nutno říci, že naprosto neoprávněná) k průvodcovství Páry. Ten sebejistě určoval cestu pomocí mapy, ale stále se z mé strany ozývaly řeči zpochybňující jeho orientační schopnosti. Páři se ale naštěstí nenechal zviklat a bezpečně nás dovedl do místa určení.

Esprit

Hotel, jenž se jmenuje přesně tak, jak jsem uvedl v nadpisu, mě začal nemile překvapovat v podstatě hned po příjezdu. První nepříjemností byla zcela dozajisté nepřítomnost wifi na pokojích. Na tuto skutečnost nás již den předtím varoval Gustav, přesto jsem nechtěl uvěřit. Navíc na jediném místě, kam připojení dosahovalo (tj. jídelna a hrací místnost) fungovala přibližně stejně dobře jako v Kovářské. Druhým neduhem byl samotný pokoj. Na obrázcích na netu to všechno vypadalo krásně, překrásně, realita ale bohužel byla tvrdší. Čekal na nás čtyřlůžák, jehož rozměry nebyly zrovna největší a kde byla jedna jediná skříň, kam se navíc ani nedalo odložit mnoho věcí. To byl důvod, proč to u nás za 2 hodiny vypadalo jako u mě v pokoji. Přesto jsme slavili jedno drobné, leč potěšující vítězství. Gustav nás o ne úplně největším prostoru pokoji opět informoval už den před odjezdem, a tudíž jsme ho pověřili, aby zajistil další dvojlůžák, tudíž bychom se rozdělili na dva a dva. To se překvapivě povedlo, takže jsme měli mít daleko více životního prostoru. Nakonec ale věc nabrala ještě jeden dynamický spád a to ten, že jsme se shodli na tom, že místa přece jenom není tak málo, a tak všichni obsadíme čtyřlůžák a druhý pokoj necháme pro krizové situace a párty. Byl to dobrý nápad, protože přesně takto jsem pokoj využil hned první noc.

Na druhou stranu si Esprit v žádném případě nezaslouží samý hejt. Rozhodně musím velmi vyzdvihnout jídlo a také cenu piva, které by bylo za normálních okolností stejně levné jako zmrzlina na Staromáku, nicméně pořadatel se vyznamenal a domluvil snížení ceny na polovinu, takže jsme se dostali na velmi přijatelnou, až vesnickou částku. K dobru se dá zcela jistě přičíst i existence společenské místnosti, kde jsme mohli po večerech (spíš nocích) trávit čas. Tuto možnost jsem ale bohužel nevyužil, rozhodně to ale nebylo místem, nýbrž lidmi.

Celkově hotel hodnotím velmi pozitivně. Ano, dá se namítnout, že v dnešní době nemít na hotelu funkční wifi je ostuda, na druhou stranu jsem zřejmě byl díky tomu ještě více sociální než obvykle (celoživotně rovněž nedisponuji daty, takže opravdu nebyla možnost trávit zbytečné hodiny na Facebooku a messengeru) a večery si díky tomu užil více, než kdybych mohl využívat připojení.

Šachová představení

Jako v loňském článku (v případě potřeby si ho (znovu) přečíst, tak je na Kobylišy Memes) nejdříve okomentuji šachovou část turnaje. Půjdeme sestupně podle konečných výsledků.

Páři

Rád bych začal sebou, ale nejde jinak. Páři sehrál velmi dobrý turnaj od začátku do konce, byl klidný, nedělal zbytečné chyby (popřípadě větší chyby než soupeři) a zvládal i časovky, ve kterých

míval v poslední době dle mého názoru problémy. Cení se zejména skalp 1. nasazeného černými, i když tam měl můj spoluhráč nejvíce štěstí z celého turnaje (protivník prohrál lepší koncovku s mnohonásobně lepším časem, byl ale až příliš sebevědomý). Rozhodně se však nedá tento výkon snižovat, na bonusu Pára prokázal klid a na rozdíl od svého soupeře výborný taktický postřeh. V posledním kole přišla rychlá remíza, která byla dána z důvodu pojištění postupu. Celkově to vše vyšlo na fantastické druhé místo a zasloužený postup, dokonce si myslím, že předvedenou hrou náš hráč zastínil i vítěze turnaje, který hrál většinou na špičky, které mu vycházely. Pára se na MČR juniorů podívá poprvé a věřím, že vylepší můj velmi špatný výsledek dva roky zpátky.

Já

Já jsem ve své podstatě odehrál dva úplně jiné turnaje. 1.-5. kolo bylo naprosto tragické, bodově a zřejmě i herně dokonce ještě horší než předchozí polofinále. Z těchto pěti kol jsem vydoloval 2,5 bodu za 5 remíz, mohl jsem však vděčit bázni protivníků z mé síly (lidé, kteří měli okolo 1950), jelikož mi přijímali remízy v naprosto prohraných pozicích. Jedním z těchto bázlivců byl i Molki, což bych od něj úplně nečekal. Naprostým vrcholem byla 5. partie, která byla z mé strany hrána jako od desetileté 1500 a během níž jsem přemýšlel hlavně nad tím, jak seženu provaz a kde to všechno ukončím. S obrovskou dávkou štěstí jsem ale ze spárů mladého (a zbrklého) soupeře vyklouzl a začal nový turnaj.

Poslední čtyři kola jsem nehrál dokonale, to s mojí současnou formou ani nešlo, ale už šlo o daleko preciznější a koncentrovanější výkon, řekněme, že jsem v tu chvíli byl takový horší Pára, což mi vyneslo 3 výhry za sebou a aspoň minimální šance na postup (bohužel existuje bucholz, který jsem měl tak z první dvacítky jednoznačně nejhorší). Do posledního kola mi los přinesl prvního nasazeného, jenž kolo předtím prohrál v již zmíněném zápase s Párou. Onen hráč rozhodně neplnil roli favorita, bylo to dáno zejména jeho velmi laxním a povýšeným přístupem k turnaji, jeho sebevědomí bylo cítit až na Sněžku. Proto jsem cítil naději na to, že ho bílými zvládnou udolat. To se mi ale bohužel nepovedlo a po velkém boji skončila partie remízou, která nestačila ani jednomu z nás.

Celkově můj výkon stačil na 10. místo, což bylo celkem výrazně za hranicí postupu. Mohu samozřejmě zažádat o divokou kartu a také to udělám, ale šance, že ji dostanu, jsou asi tak stejně velké, jako to, že Jaromír Soukup bude dobrým moderátorem. Jsem ze svého výkonu (hlavně z prvních pěti kol) hluboce zklamán, naštěstí mám ještě jeden rok na to předvést, na co doopravdy dlouhodobě hraju.

Molki

Molki odehrál takový svůj klasický turnaj. Mnoho dobrých pozic nedokázal kvůli jeho slavným časovkám dotáhnout až do konce, takže jediným jeho výraznějším výsledkem byla remíza se mnou (i když se dá pochybovat o tom, zdali to mělo při mé formě nějakou vyšší hodnotu) a výkon okolo 2000. Těžko říct, jestli u Olega panovala spokojenost, dle mého názoru spíše ne, jelikož má vždycky vysoké ambice, rozhodně se ale jedná (minimálně herně) o solidní výsledek.

Gustav

Náš bývalý host ze začátku hrál nad své poměry, získal 3/5 s tím, že s Párou měl černými lepší pozici (otázka, jak moc, ani Voko s Piskem na to nepřišli), kterou ale po hrubé chybě nakonec prohrál. Pak se ale Gustav rozhodl najet na remízovou vlnu a jeho ambice šly do... (slovo jistě doplňte sami). Nakonec skončil se stejným bodovým přidělem než Molki, akorát jeho výkon byl ještě o nějakou tu desítku bodu horší. Nezdálo se však, že by to Gustavovi nějak extra vadilo, ani jednou jsem od něj neslyšel nějaký zástup sprostých slov komentující odehranou partii.

Události, komentáře

A nyní již k divácky nejoblíbenějšímu tématu mých článků, čímž jsou nešachové události, ať už konkrétní, či obecné. Rozhodně se toho nestalo málo, bohužel však opět budu muset zčásti cenzurovat určité věci, protože by to vůči těm lidem nebylo úplně morální. Stejně jako loni budu psát v bodech, tato metoda se mi celkem osvědčila.

- Vznikla netradičně velká kalící skupina. Bylo to dáno zejména schopností pořadatele udělat vše ve prospěch účastníků polofinále, tudíž se z místnosti, kde se odpoledne hrál doprovodný open, stala přes noc chýše, kde se scházeli lidé ze všech koutů republiky, v podstatě všech generací (když nepočítám tu úplně nejmladší, jež na polofinále byla) a popíjeli v různé míře alkoholické nápoje. Jak jsem již říkal výše, nebyl jsem přímým účastníkem této početné grupy, protože tam bylo příliš mnoho lidí, se kterými jsem v žádném případě nehodlal trávit svůj volný čas (i když k většině přítomných chovám sympatie). Z doslechu jsem se však dozvěděl, že účastníci provedli některé zajímavé věci (níže).
- Mezi zkušenými popíječi se poprvé objevili i ti, od kterých bych nikdy nečekal, že se vůbec dotknou něčeho silnějšího než Birellu. Oproti minulému roku, kdy jsem snad ani nezaznamenal nový alkopřírůstek, se letos jednalo o celkem výrazný boom. Většina dotázaných se dušovala, že alkohol již okusila v dřívější době, na šachové scéně se však poprvé předvedli až nyní. A byly od nich k vidění zajímavé kousky. Jeden příklad za všechny. Poslední večer se jistá osoba mužského pohlaví, která dle svých slov pila podruhé v životě, zpila z nevelkého množství alkoholu tak, že mi už v pokročilé fázi nebyla schopna smysluplně dokončit větu. Své počínání ukončila tím, že se okolo jedenácté hodiny večerní rozhodla vyšlapat jednu ze svatopetrských sjezdovek. Nutno říci, že mise byla úspěšná a celá akce se obešla bez zvracení, za což dotyčnému patří palec nahoru.
- Minulé polofinále bylo do jisté míry párovací (nebo aspoň byly snahy) a nejinak tomu bylo i letos. Já jsem se po loňské zkušenosti podobných snah pro letošek raději vyvaroval, nebylo tomu však takto u všech. Úspěšnost se vskutku různila. Vznikaly však i netradiční dvojice (zejména když přihlédneme k událostem z minulých měsíců), což se mezi lidmi, co rádi drbou (přiznám se, jedním z nich jsem i já) patřičně okomentovalo.
- Ani jednou jsem nepoužil záchodovou mísu tak, jak se používá, když to někdo moc přežene se zábavou. Obdivuhodný výkon je to i kvůli tomu, že jsem požil daleko větší porci alkoholu než loni (a přesto jsem to jednou nezvládl) a nadržel se úplně zpátky. Domácí slivovica od mého táty (který se narodil na Valašsku!) sice štípala, ale nezpůsobila tak velké ztráty na životech, jak jsem původně předpokládal. Jako bonus mohu počítat to, že jsem byl bez výjimky vždy stoprocentně připraven na nadcházející partie.
- Vyšel jsem na Sněžku! Dlouho plánovaný výlet na nejvyšší horu České republiky jsem uskutečnil dopoledne před 7. kolem. Využil jsem toho, že od Espritu to až na vrchol bylo pouhých 9,5 kilometru. Přidal se ke mně celý náš pokoj, je však důležité zmínit, že hodlali dojít maximálně na Luční boudu, dalších minimálně 5 kilometrů navíc již nechtěli podstupovat. Lidí mohlo být více, jednoho člověka jsem však zapomněl včas vzbudit a druhý příliš věřil Google mapám (ty hlásily, že z hotelu na Sněžku dojdu za 4 a čtvrt hodiny, přitom jsem za stejný časový úsek stihl cestu tam i zpět). Vycházelo se krátce po snídani. Velice záhy po začátku chůze jsme začali prudce stoupat a rozhodně to nevypadalo, že kopec za malou chvíli skončí. Zhruba po čtvrt hodině se začal projevovat nízký stupeň Molkiho vůle. Bylo zřejmé, že nikomu stoupaní zrovna dvakrát nechutná, proto Molki začal podněcovat zejména Gustava, jenž nebyl na tyto výšlapy zvyklý a taky se trápil, k otočce o 180 stupňů. Tyto

rozvracečské řeči jsme museli poslouchat co sto metrů, prakticky každou minutu. Naštěstí jsem vlastnil kartu od pokoje, tudíž si pro ni musel Oleg vyšlapat, jelikož jsem mu pořád schválně utíkal. Ve chvíli, kdy vytouženou věc uzmul, jsme však už byli skoro na vrcholu nekonečného kopce, a tak i Molki přestal s demoralizací výpravy. Poté už na spoluhráče čekala procházka růžovým sadem až na Luční boudu. Zajímavé zajisté bylo, že jsme na této cestě nepotkali jediného živého tvora. To byla oproti létu, kde je lidí okolo Sněžky opravdu mraky, minimálně pro mě vítaná změna. Poté již následovalo oddělení mé maličkosti od zbytku skupiny a završení mé nevšední výpravy až na Sněžku. Na mé sólo cestě se nic zajímavého nestalo, snad vyjma toho, že jsem uklouzl a málem si zlomil kolenní vazy.

- Ve stejný den, kdy jsem uskutečnil výpravu, se konal i blicák. Byl podobného formátu jako ten v Klatovech, tzn. může se beztrestně pít pivo, nikoli však u šachovnice. Já jsem tento zákaz obešel tím, že jsem si nalil do petky zbytek mé slivovice a popíjel ji po každé ztrátě materiálu. Bohužel jsem hrál opravdu špatně, tudíž nápoj v lahvi rychle mizel a se mnou to šlo od desítky k nule. Ke konci turnaje jsem si přestal dávat pozor na sílu mého hlasu, takže jsem se krom rušení ostatních stal pro ně i jakousi atrakcí. Vše vyvrcholilo poslední partií, kde jsem nahlas komentoval snad každý tah, co se na šachovnici stal. Překvapivě pro mě ale dopadla i tato noc relativně slušně, neprovedl jsem žádný průser a dokonce i záchod zůstal neposkvřněn.
- Všichni však nedopadli tak dobře jako já. Jeden člen party, ve kterém jsem byl zhruba 99% času, často nezvládal koncovky zápasů, před půlnocí s ním občas byl ámen. Proto byl potrestán vskutku originálním způsobem. Silnějšími členy skupiny byl odnesen na gauč, jenž byl umístěn na chodbě a jeho břich byl pomalován pastou v obrazci srdce. Chlapec měl ještě to štěstí, že okolo druhé hodiny ranní okolo něj prošel pořadatel, což mělo za následek to, že se před kolem o jeho gaučovém spánku dozvěděli všichni junioři a juniorky. Tomu se říká pech.
- Tu samou noc, co již zmiňovaný nešťastník předčasně usnul, se stala i jiná, pro mě lehce stresující věc. Mí spolubydlící a další dva abstinenti navrch se rozhodli, že využijí mého ne úplně střízlivého stavu a udělají na mě prank. Okolo jedenácté hodiny večerní se mi na displeji objevilo to, že mi volá jakési soukromé číslo. To jsem na druhý pokus zvedl a odměnou mi byl nesrozumitelný hlas, načež následovalo rychlé položení a pokračování v zábavě. Na tom by nebylo nic zas tak divného, ale ráno mi moji spoluhráči sdělili, že to soukromé číslo bylo z recepce, a že mi volala recepční Šafaříková, s tím, že se mám dostavit na recepci a že mám problém. Vzhledem k tomu, že jsem dělal tu noc celkem velký randál, a že nás přišel uklidnit pořadatel, nabrala věc celkem reálné obrysy. Až po několika hodinách mi bylo sděleno, že si ze mě ostatní udělali srandu (musím ale přiznat, že v tu dobu jsem již dost intenzivně vymýšlel omluvu).
- Polofinále nepřežil jeden z automatů. V jedné z posledních nocí se na něm vyřádili jistí dva hoši, což mělo za následek návrh pořadatele směrem k disciplinární komisi na vyloučení těchto dvou jedinců z republikových turnajů. Vtipné bylo, že se svým průšvihem oba zmiňovaní pochlubili na Instagramu. Uvidíme, jak se celá událost vyvine.
- I přes velmi důrazné varování hlavního rozhodčího byl polit zlatavým mokem kulečnickový stůl. Stalo se tak v pokročilé fázi večera a bylo to způsobeno neopatrností jednoho juniora. Bohužel pro návštěvníky chýše to znamenalo ukončení jejich pobytu v jejich obvyklé místnosti. Naštěstí pro ně zákaz přišel předposlední den, takže se toho zas tolik nestalo.
- Byl jsem fyzicky týrán. Gustav, který se rád pohybuje ve světě memes (také občas rád kritizoval Kobylisy Memes za to, že jejich příspěvky nejsou dostatečně „dank“, co znamená toto slovo v souvislosti s memy, se mě neptejte), mi zakázal používat spojení „tvoje máma“ pod pohružkou pohlavku. Jeho výzvu jsem však nebral vůbec vážně, proto má hlava také schytala za celé polofinále desítky, možná až stovky políčků.

- A nakonec zmíním dva hudební akty, se kterými jsem přišel já (nenáviděný i (snad) někdy milovaný DJ) a které se staly jakýmsi polofinálovým symbolem našeho pokoje. Prvním z nich se stal Freddie Mercury a jeho hlasová improvizace s publikem (video zde: <https://www.youtube.com/watch?v=Xjh3-JE0S-A>). Zejména v druhé fázi začíná slavný zpěvák zpívat slovo, které s trochou fantazie zní jako jistá část lidského těla v nespisovném jazyce (myslím, že s tímto postřehem přišel Páťa) a od té doby jsme tuto improvizaci zpívali v lehce jiném provedení. Druhou píseň jsem přejal od mých bývalých spolužáků z gymnázia (https://www.youtube.com/watch?v=KLGy_HtXtPI). Byl to jedna z mála songů, který byli mí spolubydlíci ochotni tolerovat a do jisté míry se jim i líbil (tedy aspoň podle mého názoru), tudíž jsme si ho vyslechli minimálně pětkrát za den.

Závěr

V sobotu se turnaj bohužel již nachýlil ke svému konci, tudíž nezbývalo nic jiného než zatleskat Páťovi na vyhlášení, rozloučit se s kamarády a nasednout do auta. Na rozdíl od některých skupin jsme měli to štěstí, že po většinu času byl na místě i náš bývalý Kobylisák Petr Šimek, který nás za menší finanční obnos vynaložený na benzín svezl až do Prahy. Se zjištěním, že jsem v kapse od bundy nechal nevrácenou kartičku od pokoje, končím svůj polofinálový článek.

Kikina